

תלמודו בידו

יבמות

דף קא עמוד ב

א מה נלמד מן הפסוקים: לעיני, בישראל, בישראל בית חלוץ הנעל, וקראו, ודברו אליו, השערה אל הזקנים ?

ב בפני כמה דיינים נעשה המיאון, והאם צריך מומחים ?

ג בפני כמה דיינים נעשית החליצה ?

ד כיצד נהג רב יהודה בשטר שרב שמואל העיד שהוא פרוע ?

א לעיני: צריכים הדיינים לראות את הרוק היוצא מפי היבמה כאשר היא יורקת.

בישראל: לר' יהודה, להכשיר הדיוטות. לחכמים, למעט בית דין של גרים.

בישראל חלוץ הנעל: לר' יהודה "בישראל" ממעט בית דין של גרים.

לחכמים, שכל הנוכחים במעמד החליצה אומרים "חלוץ הנעל".

[לר' יהודה נלמד ממה שסמך הפסוק "ונקרא" ל"בישראל"].

וקראו: הדיינים עצמם קוראים ליבם, ולא שלוחם.

ודברו אליו: הדיינים מייעצים לו שאם הוא זקן והיא ילדה או להיפך, שלא ייבמה.

השערה אל הזקנים: צריכים הדיינים לקבוע מקום מזומן לצורך החליצה.

ב תנא קמא: לבית שמאי, בפני שלשה מומחים. לבית הלל, אף בפני שלשה הדיוטות.

ר' יוסי בר' יהודה ור"א ברבי שמעון: כשר אף בפני שנים. וכן פסק רב נחמן.

ג מעיקר הדין צריך שלשה, אלא שיש שנהגו שהחליצה תהא בחמשה כדי לפרסם

הדבר, שלא ישא אותה כהן האסור בחלוצה.

וכן שידעו כולם שמותרת להינשא, ויקפצו עליה לשאתה.

ד הואיל והיה רב שמואל נאמן עליו כשני עדים, לא היה גובה החוב על פי השטר.

אבל לא היה מוציא ממון על פיו בלבד, כי לזה צריך שני עדים.